

ΣΥΜΦΟΙΤΗΤΑΙ ΕΙΣ ΛΕΙΨΙΑΝ

Εἰς τὸ δαγόνι τῆς πρώτης θέσεως τῆς μεσημβρινῆς ἀναφορᾶς Παιτρῶν—Ἀθῆναι ἐπεδίδωθη, ἔτε φθινοπωρινῶν ἀπογεύματα, παρὰ τὸ Διανοφτό, ὁ τότε Πρόεδρος τῆς Βουλῆς Ἀλέξανδρος Ζαΐμης, ἐπιστρέφων, κατόπιν ὀλιγομέρου ταξιδίου του ἐκ Καλαβρυτῶν εἰς Ἀθήνας.

Εἰς τὸ ἴδιον διαμέρισμα συνεστράφη μετὰ τοῦ Προέδρου, ὁ π. Μακάριος Μαλασσῆς, τοῦ ὁποῦ το ἄνευ—πρῶτος εἶχε ἀρξίσαι τὸ ἀνοίγειν ἐκ τῶν ποιημάτων του καὶ τῆς δημοτικῆς ἐκείνης εἰς τὰς ἐμπειρίας φιλολογίας του—συνεργασίας. Ὅταν τὸ τρίτον εὐνοήθη, ὁ Πρόεδρος, ἄνευ ἐκείνου, ἡ πόλιν εὐχαρίστησεν, τὴν γνωρίζον, καὶ εἰς ὄψιμος γνώσει νέου ποιητοῦ Ἀνεμνήσθη μετὰ συγκίνησιν τοῦ μεγάλου Ἑλλήνου ποιητοῦ Γεωργίου Βιζυηνίου, τοῦ ὁποῦ ὁ πρόσφατος τότε θάνατος (16 Ἀπριλίου 1896) εἰς ὑποταγήσει μέγα πένθος εἰς τὸν κατὰ τὸν Ἑλλητικὸν ποιητικὸν καὶ λογοτεχνικὸν κόσμον.

Τὸ εὐχάριστον λατρεῖν, τοξίδι, ἡ φθινοπωρινὴ ἀνέμωσεν καὶ τὸ πέρασμα τοῦ τραίνου ἐπὶ τὰς γραμμὰς παραλίας τοῦ ὁποῦ τῆς Κορινθίας, ὁπερῶν τὴν ρωμαϊτικὴν διάθεσιν τοῦ Προέδρου, διὰ τὴν ἀνεμνήσθη παλαιότερον ποιητικῶν ἡμερῶν εἰς τὴν Γερμανίαν. Καὶ συγκινημένος εἰς τὴν Λειψίαν, ὅπου ὁ Ἀλέξανδρος Ζαΐμης, ὡς ἔπρεπε, ὅτι μόνον συμφοιτητὴς τοῦ Γεωργίου Βιζυηνίου, ἀλλὰ καὶ ἔζησε μαζί του, καὶ τὸν ἐγνώρισε καλὰ, διότι, ὅπως εἶπεν, ἔπρεπε, ἐπὶ μερικῶν μίνας, συγκινητικῶς του, ἐνοικιαστής, εἰς τὸ παράλειπον διαμέριον μίας ὡραίας κατοικίας τῆς Γερμανικῆς μεγαλοπόλεως.

Ἀς σημειωθῇ παρεμπιπτόντως, ὅτι ὁ ἀληθινὸς ῥομαντικὸς ποιητὴς εἶχε διὰ τὴν μαθητὴς τῆς περιωνύμου Θεολογικῆς σχολῆς τῆς Χάλκης, τῆς ὁποῦ τὸ περιβάλλον ἐπέδρασε σημαντικὰ ἐπὶ τῆς ποιητικῆς του πορείας. Ἐκεῖ οἱ πρώτοι ὁρατοὶ στίχοι τοῦ Βιζυηνίου καὶ τὰ «Ποιητικὰ Προτάγματα» του, προέκλεισαν τὴν προσοχὴν τῶν καθηγητῶν του. Καὶ ἰδιαίτερος τοῦ τυφλοῦ ποιητοῦ Τανταλίδου, ὁ ὁποῦς διέκρινεν εἰς τὰ δέκματα τοῦ ἐρῆθου μαθητοῦ του, τὴν μέλλουσαν εὐνοήσασθαι καὶ εὐνοήσασθαι τὴν προσοχὴν καὶ ἔζησε νὰ ἐκκαλεῖται τὴν προσοχὴν τῶν πνεύσων ὁμογενῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἀπὸ τοῦ ὁποῦς ἔζητει νὰ ἀναλάβουν τὴν ἀπετροπὴν τοῦ νέου διὰ τὰς εὐγενέστερας σπουδῆς του. Παρά τὰς δὲ αἰ ἐπιμολογίας τοῦ Τανταλίδου, δὲν ἀπέδρασαν μέγιστα. Διότι ζωὴν ἐνδιέφερον ἐλπίσιν ἀπὸ τοῦ νεοῦ μαθητοῦ τῆς Σχολῆς τῆς Χάλκης, ἀπὸ μέρους τῆς πλειοψηφίας τῆς ἱεραρχίας Ἀνατολίδου (ἀργότερα κυρίως Λυγγου) καὶ λοιπότερον ἀπὸ τὸν πλειονότητα τῆς Πόλεως καὶ ἰδιαιτέρως τὴν Γερμανικὴν Ζαΐμην, ὁ ὁποῦς καὶ ἀνέλαβε τὰ ἔξοδα τῶν φιλολογικῶν σπουδῶν τοῦ Γεωργίου Βιζυηνίου.

τοῦ εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τὸν Ἀθῆναι.

Διὰ τὴν φοιτητικὴν ζωὴν τοῦ Βιζυηνίου εἰς τὰς Ἀθήνας, θὰ ἡμπορούσε νὰ γράφῃ πολυάριθμος μονογραφία. Ἀλλὰ τὸ ὅμοιο περιεβαλεῖ τὴν ἀνδοκίαν τοῦ ὅμοιο καὶ νὰ ἀποδείξῃ τὸ χαρακτηριστικὸν πορτραῖτό του, ποὺ ἔδωκεν ὁ διογώρως του, ἀναφέρον τὴν ἐμφάνισιν τοῦ Βιζυηνίου εἰς τὰς Ἀθήνας:

«...Καταρχῇ διαζύντας ἀνατολικῶς... Ὁρῶντες τοὺς ὁμοῦς Κινεῖς, φέρει καμάρωτα, καὶ κατὰ τὴν ποιοτικὴν πρῶτον, ἀλλὰ μὴ ἐπὶ τὴν μετὰ τὴν μετὰ τὴν πρῶτον...»

Ἐπειδὴ ὅμως, ὁ Βιζυηνὸς δὲν ἱκανοποιεῖτο ἐκ τῶν σπουδῶν του εἰς τὰς Ἀθήνας, ἔζητησε παρὰ τοῦ προστάτου του καὶ ἀπεστάλῃ εἰς Γερμανίαν. Καὶ ἐξηκολούθησεν ἐκεῖ τὰς σπουδῆς του, πρῶτον εἰς τὴν Γοττιγγην, κατόπιν εἰς τὸ Βερολῖνον καὶ ἔπειτα εἰς τὴν Λειψίαν.

Συνοχίζοντες τὴν τὴν ἀγγέλιον τοῦ Ἀλεξάνδρου Ζαΐμη, ὁ ὁποῦς ἔπρεπε μὲν ἐκεῖ ὁ συμφοιτητὴς τοῦ Βιζυηνίου καὶ συγκινητικῶς του, ὅτι ὅμως καὶ σὺντροφός του, διότι ὁ χαρακτήρ καὶ αἱ συνήθειαι τοῦ ἑνὸς ἀπὸ τῶν ἄλλων, διέφερον τελείως, ἡ μὲλλον ἔχοντο εἰς μεγάλην ἀντίθεσιν.

Ἡ ζωὴ τοῦ Βιζυηνίου εἰς τὴν Λειψίαν, ἦτο ὁμοιωτικὴς μορφῆς. Παρὰ τὸ τακτικὸν ἱκανοποιητικὸν ἐμβαδμα τοῦ Γεωργίου Ζαΐμη, ὁ νεαρός ποιητὴς ἦμεν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἀπένταρος. Διότι τὰ σχήματά του ἐξεδέχοντο, ἐντὸς ἐλαχίστων ἡμερῶν, εἰς διασκεδάσεις καὶ λούσια, ἀπὸ τὰ ὁποῦ ἦτο ἀδύνατον νὰ ἀποχωρισθῇ καὶ νὰ ἦτο χωρὶς αὐτά.

Ὅταν ἔλαβαν σχήματα ἀπὸ τὴν Κωνσταντινουπόλιν, ἔπρεπε τὸ ἐκτείνεσθαι καὶ καὶ πάλιν ἀπενδύσεσθαι, ἀλλὰ καὶ καλοκάγαθος, καὶ νὰ εἰσβάλῃ εἰς τὸ διαμέριον τοῦ συμφοιτητοῦ του. Καὶ νὰ ἀναγνώσῃ καθήμενος εἰς τὴν κλινὴν τοῦ κρεββατοῦ, νέους λατινοὺς λόγους τοῦ ἱεραρχικοῦ καὶ πάλιν ἀπενδύσεσθαι καὶ νὰ ἀναγνώσῃ εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς ἀντιμετώπισης καὶ μὲ πλοῦσιαν καὶ ἀνεμνήσθη ἀποκαταλίσαν.

Παρὰ τὸ ὅτι τῶν σπουδῶν τοῦ εἰς τὴν Λειψίαν, ὁ Βιζυηνὸς ἀποφασισμένως νὰ ἦτο εἰς Πρωσίας καὶ Λοδίνου, καὶ παρὰ τοῦ Ζαΐμη, τὰ ἔξοδα τοῦ ταξιδίου του. Πολυτέλειος καὶ ἀπὸ τῆς ζωῆς, καθὼς ἦτο, τὰ κατηνάλειπεν εἰς τὴν ἀπορροήν πολυτελείας ἐντὸς ἀποτρίτων ἡμερῶν! Καὶ στενοχωρημένος ἔπειτα, παρεκάλεσε τὸν συμφοιτητὴν του νὰ γράφῃ ἐπιστολὴν πρὸς τὸν προστάτην του. Καὶ νὰ τοῦ συστήσῃ νὰ σταλῇ ἐκ νέου τὸ ποσὸν τῶν ἐξόδων τοῦ ταξιδίου του, διότι θὰ ἔμενον ἀπένταρος καὶ χωρὶς καμμίαν προστασίαν εἰς τὴν Λειψίαν.

Ὁ Ἀλέξανδρος Ζαΐμης ἀνέλαβε, πρῶτον, καὶ ἔγραψεν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Ζαΐμη. Ἐκείνος δὲ παρεμνησθῆς ἀπὸ τὴν σθεναρὴν καὶ συμπαθεῖ ἐπὶ τὴν πάλιν τὸ ἔξοδα τοῦ ταξιδίου τοῦ Βιζυηνίου εἰς τὴν Λειψίαν. Καὶ κατωρθώθη ἔτσι νὰ ἐξουνομήσῃ τὸ ποσόν, διὰ τὴν ἐξόδον ὁ ποιητὴς εἰς Παρίσιον καὶ ἔπειτα εἰς Λοδίνον, ὅπου μετ' ἄλλων τοῦ ἀγγέλιου ἀπὸ τὴν Κωνσταντινουπόλιν ὁ θάνατος τοῦ προστάτου του. Τὸ θλιβερὸν ἐκείνο γεγονός, ἔπρεπε τότε ἡ ἀφορμὴ τῆς ἐπανόδου τοῦ Βιζυηνίου εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ τῆς διακοπῆς τοῦ ἀπὸ τὴν Εὐρώπην μορφωτικοῦ ταξιδίου του.

Δ ΓΑΤΣΟΥΡΑΣ

Εἰς τὴν 19/10/1896

(Ἀπὸ ἐξου)

Πρὸ δεκαπενταπλουτος Ἰνδὸς τὸν ῥαγγεῖται εἰς τὴν κίνητον «Ρόλ-Ρόλ» ἐκαστοῦ ἦτο ὁ ἐνὶ αἰ κεφαλὰ τὸ ἄνευ ἄλλῃ μὲν ἡ χρυσόν, τὰ δὲ ἔξωλον κατασκευασθῇ ἔρα εἰδὴ Ἰνδικῶν ἔρα.— Πρὸ τινων μὲν αὐτὸ ἐστὶν πάλιν μὲν διὰ τὴν ὑποβληθῇ νηπυαῖας ἐπιστροφῆς, κλῆρπον δὲ μόνον νῆτον, ἀλλὰ καὶ χρ.— Ἦδρ, περὶ τῶν

ρουν, με μίαν παράλειψιν, να καταθέσουν ένα πρόγραμμα, ποῖ σὴν Ἀθήνα δὲν δὴ τὸ καταθέσαμε οὔτε με τῆς μαγειγιόντις;» Καὶ ὁμοῦς ἔγινεν ἡ τελετὴ καὶ οὔτε μισὸς Μανροβονίους δὲν ἐδόλεψε ἀπὸ τὴν θέσιν του, γιὰ τὰ ἰδῆ καὶ παραπέρα τὴν παρέλκωσιν. Οἱ μόνον, ποῦ εἶχαν ἀλλάξει δύο καὶ τρεῖς φοεὶς θέσιν γιὰ τὰ ἰδοῦν καλλίτερα, τὰ μόνα δηλαδὴ στοιχεῖα ἀταξίας εἰς τὴν καταπληκτικῶς ἀπίθανον ἐκείνην ἰδέαν... ἡμεῖς οἱ πέντε Ἑλληγες.

Τὸ φαινόμενον αὐτὸ τῆς ἐποταγῆς ἐνὸς διακλήρου λαοῦ εἰς μίαν ἀλλήν ἀντινομικὴν οὐσίαν, τὸ εἶχα θεωρήσει τότε ὡς θάνατον κοινωνικῆς παιδαγωγίας. Ἰδοὺ, οὔτ' ἀξιωθήκαμε νὰ τὸ ἰδοῦμε καὶ στὰς Ἀθήνας, κατὰ τὰς δύο αὐτὰς ἐδ-λαβεῖς ἡμέρας τοῦ Ἑλληνικοῦ πένθους. Οἱ Ἑλληγες λοιπὸν ἀρχίσαν ν' ἀποκτοῦν τὸ αἰσθημα τῆς παιδαγωγίας εἰς τὴν τάξιν, ποῦ εἶνε μία ἀνωτέρα μορφή τῆς παιδαγωγίας; Ἀς τὸ ἐλπίσωμεν.

ΘΑΥΛΟΝ ΠΡΟΣΑΝΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

ΣΥΜΦΟΙΤΗΤΑΙ ΕΙΣ ΛΕΙΨΙΑΝ

Εἰς τὸ βιβλίον τῆς πρώτης ἐκδοσεως τῆς μεταφραστῆς ἀναφορικῆς Πατρῶν—Ἀθηνῶν ἐπεδιδόσθη, ἕνα φθινοπωρινὸν ἀπόγευμα, παρὰ τὸ διακοπτό, ὁ τότε Πρόεδρος τῆς Βουλῆς Ἀλέξανδρος Ζαΐμης, ἐπιστρέφων κατὸ πιν οἰκογενίᾳ τοῦ καὶ τοῦ Κωνσταντίνου εἰς Ἀθήνας.

Εἰς τὸ ἴδιον διαμέρισμα συντεταγμένον μετὰ τοῦ Προέδρου, ὁ κ. Μακάριος Μαλακῆς, τοῦ ὁποῦ το ὄνομα ποῦ μόλις εἶχεν ἀρτίστει νὰ ἀποσταλῇ εἰς τὴν πατρίδα του καὶ τῆς ἀντιπροσώπου εἰς τὰς ἐφημερίδας φιλολογικῆς καὶ συναρκασίας. Ὃταν τὸ τραῦμα ἀπεκάλυψε τὴν πρός τὰς Ἀθήνας ἀντιπροσώπου, ὁ Πρόεδρος, ἀφού ἐκαμε, μὴ πολλὰν εὐχολογήσιν, τὴν γνωρίσας, καὶ ἔξωθεν ἀνέγνωσε νέον ποιητικὸν ἀνταρτήσιν μετὰ μεγάλου καὶ συγκινήσεως. Ἑλληγες ποιητοῦ Γεωργίου Βιζυνοῦ, τοῦ ὁποῦ το πρόσωπον τότε θάνατος (16 Ἀπριλίου 1896) εἶχε ἀποκαταστήσει μέγα κενὸν εἰς τὸν κενὸν Ἑλληνικὸν ποιητικὸν καὶ λογοτεχνικὸν κόσμον.

Τὸ εὐχάριστον λαλόν, ταξίδι, ἡ φθινοπωρινὴ ἀντιπροσώπου καὶ τὸ πέρασμα τοῦ τραύματος εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, τὸ ἐκείνην τὴν φθινοπωρινὴν διαβόητον τοῦ Προέδρου, διὰ ν' ἀναμνησθῇ παλαιότερον ποικτικῶν ἡμερῶν εἰς τὴν Γερμανίαν. Καὶ συγκινώμενος εἰς τὴν Λειψίαν, ὅπου ὁ Ἀλέξανδρος Ζαΐμης, ἀπεβίβεν ὅχι μόνον συμφοιτητῆς τοῦ Γεωργίου Βιζυνοῦ, ἀλλὰ καὶ ἔχισε μαζὶ του, καὶ τὸν ἐγνώρισε καλὰ, διότι, ὅπως εἶπεν, ὑπῆρξεν, ἐπὶ μερικαὶς μέρας, συγκάτοικος του, ἐνοικιαστής, εἰς τὸ παράλειπον διαμέριον μιᾶς ἀρκαίας κατοικίας τῆς Γερμανικῆς μεγαλοπόλεως.

Ἀς σημειωθῇ παρεμπιπτόντως, ὅτι ὁ ἀλφεινὸς ποιητὴς εἶχε διειδέσει μαθητῆς τῆς περιώνυμου Θεολογικῆς σχολῆς τῆς Χάλκης, τῆς ὁποίας τὸ περιβάλλον ἐπέδρασε σταντικὰ ἐπὶ τῆς ποιητικῆς του ψυχῆς. Ἐκεῖ οἱ πρώτοι ὁρμαὶ στίχοι τοῦ Βιζυνοῦ καὶ τὰ «Ποιητικὰ Πρωτόλειά» του, προσέλασαν τὴν προσοχὴν τὸν καθηγητῶν του. Καὶ ἰδιαίτερος τοῦ τυφλοῦ ποιητοῦ Τανταλίου, ὁ ὁποῖος διεκρίνεν εἰς τὰ δικάμια τοῦ ἐκείνου μαθητοῦ του, τὴν μέλλουσαν συνηγορίαν καὶ γυμνασιακὴν εὐχέμεται καὶ ἤρξισε νὰ ἐπιμαρτυρῇ τὴν προσοχὴν τὸν πρῶτον διανοητῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἀπὸ τοῦς ὁποῖους εἴχεται ν' ἀναλάβουν τὴν ἀποστολὴν τοῦ νέου διὰ τὰς εὐχέμεται ἀποδοῦν του. Πρῶτον δὲ, αἱ ἐκδοκαὶ τοῦ Γενναίου, δὲν ἀπέβησαν μάταιαι. Διότι Ζωφρον ἐκείνην ἐκείνην ἀπὸ τοῦ τοῦ ἀσπὸ μαθητοῦ τῆς Σχολῆς τῆς Χάλκης, ἀπὸ μέρους τῆς πλειοψηφίας τῆς Γενναίας Ἀντινομίας (ἀρτίτερα κυρίως Συγγροῦ) καὶ λοιπότερον ἀπὸ τὸν πλειοψηφικὸν τῆς Πόλεως καὶ ἰδιῶν ἐκτελέσιν Γεωργίου Ζαΐμης, ὁ ὁποῖος καὶ ἀνέλαβε τὰ ἔξοδα τὸν φιλοποινικὸν ἀποδοῦν τοῦ Γεωργίου Βιζυνοῦ.

εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τὸν Ἀθηναίων.

Διὰ τὴν ποικτικὴν ζωὴν τοῦ Βιζυνοῦ εἰς τὰς Ἀθήνας, δὴ ἀποδοῦν νὰ γραφῇ πολυπλοκὸς μονογραφία. Ἀλλὰ τὸ θέμα περιορίζει τὴν ἀναδομὴν χωρὶς ὅμως καὶ ν' ἀποδοῖ τὸ χαρακτηριστικὸν ποικτικὸν τοῦ, ποῦ ἔδωκεν ὁ διογράφος του, ἀναδοῦν τὴν ἐκδοκὴν τοῦ Βιζυνοῦ εἰς τὰς Ἀθήνας: «...Καταστὰς ἡγετῆς τῆς ἐκδοκῆς... Ὁραλισμὸς τοῦ ἐκείνου, ἐκδοκῆς καὶ μαρτυρῆς, κατὰ τὴν ποικτικὴν πρῶτον, ἀλλὰ μετὰ ἐκδοκῆς καὶ μαρτυρῆς τοῦ ποικτικῆς...».

Ἐπειδὴ ὁμοῦς, ὁ Βιζυνοῦ δὲν ἰκανοποιεῖτο ἐκ τὸν σπουδῶν του εἰς τὰς Ἀθήνας, ἐξῆλθε παρὰ τοῦ προτάτου του καὶ ἀποστάει εἰς Γερμανίαν. Καὶ ἐκποικισθῆσαν ἐκεῖ τὰς ἀποδοῦν του, πρῶτον εἰς τὴν Γοττίνγην, κατόπιν εἰς τὸ Βερολίνον καὶ ἐπειτα εἰς τὴν Λειψίαν.

Συμφοιτῶμεν τότε τὴν ἀντιπροσώπου τοῦ Ἀλεξάνδρου Ζαΐμης, ὁ ὁποῖος ὑπῆρξε μὲν ἐκεῖ ὁ συμφοιτητῆς τοῦ Βιζυνοῦ καὶ συγκάτοικος του, ὅχι ὅμως καὶ συντροφός του, διότι ὁ χαρακτηριστικὸν καὶ αἱ συνθήκαι τοῦ ἐνὸς ἀπὸ τὸν ἄλλον, διέφερον τελείως, ἡ μάλλον ἤσαντο εἰς μεγάλῃ ἀντίθεσιν. Ἡ ζωὴ τοῦ Βιζυνοῦ εἰς τὴν Λειψίαν, ἦτο ἀδυσκώτως ποικτικὴ. Παρὰ τὸ τακτικὸν ἰκανοποιητικὸν ἔμβλημα τοῦ Γεωργίου Ζαΐμης, ὁ νεαρός ποιητῆς, ἔμενεν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἀπένταρος. Διότι τὰ χορηματὰ του ἐξοδεύοντο, ἐνὸς ἐλαττοῦν ἡμερῶν, εἰς τὰς ἀποδοῦν καὶ λαλοῦν, ἀπὸ τὰς ὁποῖας τὸ ἀδύνατον ν' ἀποχωρισθῇ καὶ ἡ ζωὴ χωρὶς αὐτὰ.

Ὃταν ἐκδοκῆν: χορηματὰ αὐτὴν Κωνσταντινουπόλιν, ἐκδοκῆν: ἐπὶ τινος ἡμέρας. Καὶ κατόπιν ἀναδοκῆν: το καὶ πάλιν ἀναδοκῆν: ἐκδοκῆν, ἀλλὰ καὶ καλονόμος, ἡδὴ ν' ἐκδοκῆν: εἰς τὸν διαμέριον τοῦ ἀντιπροσώπου του. Καὶ ν' ἀναδοκῆν: κατόπιν εἰς τὴν κώλην τοῦ κρεββατοῦ, νέου λαζαρετοῦ καὶ τοῦ, γὰρ μένοντος μετὰ πολλὴν ἀσθένειαν καὶ μετὰ πλεονεξίαν καὶ ὁμοθυμαδὸν ἀντιπροσώπου.

Περὶ τὸ τέλος τὸν ἀποδοῦν του εἰς τὴν Λειψίαν, ὁ Βιζυνοῦ ἀποφασισμένως νὰ ἀποδοῖ εἰς Παρισίους καὶ Λονδίνο, ἐκδοκῆν: τοῦ Ζαΐμης, τὰ ἔξοδα τοῦ ἀποδοῦν του. Πολυπλοκὸς καὶ ἀπὸ τὰς ἀποδοῦν: κατόπιν ἦτο, τὸ κατὰ τὴν ἀποδοῦν: εἰδὸν πολυπλοκὸς ἐνὸς δυο-τριῶν ἡμερῶν! Καὶ ἀναδοκῆν: ἐπειτα, κατόπιν: τὸν συμφοιτητῆν του νὰ γραφῇ ἐπιστολὴν πρὸς τὸν προτάτην του. Καὶ νὰ τοῦ συστήσῃ νὰ σταλῇ ἐκ νέου τὸ ποσοῦ τὸν ἐξοδὸν τοῦ ταξιδίου του, διότι δὲ ἔμενεν ἀπένταρος καὶ χωρὶς καμμίαν προτάσιν εἰς τὴν Λειψίαν.

Ὁ Ἀλέξανδρος Ζαΐμης ἀνέλαβε, πρῶτον, καὶ ἐγασαν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Ζαΐμη. Ἐκείνος δὲ παραινέσας ἀπὸ τὴν σφραγὴν καὶ συνηθὴ ἐπιστολῶν τοῦ ἐπιστολογράφου του, ἐσταίε πάλιν τὰ ἔξοδα τοῦ ταξιδίου τοῦ Βιζυνοῦ εἰς τὴν Λειψίαν. Καὶ κατόπιν ἐκδοκῆν: τοῦ ἀποδοκῆν: τὸ ποσοῦ, διὰ νὰ ταξιδεύσῃ ὁ ποιητῆς εἰς Παρισίους καὶ ἐπειτα εἰς Λονδίνο, ὅπου μετὰ ὀλίγον τοῦ ἀντιπροσώπου, ἀπὸ τὴν Κωνσταντινουπόλιν ὁ θάνατος τοῦ προτάτου του. Τὸ θλιβερόν ἐκδοκῆν: γεγὸς, ὑπῆρξε τότε ἡ ἀποδοκῆν: ἐκδοκῆν: τοῦ Βιζυνοῦ εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ τῆς δικαστικῆς τοῦ ἀπὸ τὴν Εὐρώπην ποικτικῆς ταξιδίου του.

Δ ΓΑΤΣΠΟΥΛΟΣ

ΠΕΝΝΙΕΣ

ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ

ΠΕΡΙΕΡΓΑ

(Ἀπὸ ἐξὸν τὸν κεκοιμήν.)
Πρὸ δεκαετητητίας ἕως δεκά-πλουτος Ἰνδὸς τραπέζης, εἶχε παρ-οργελλεῖ εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἕνα αὐτο-κίνητον «Ρόλ-Ρόυ», τοῦ ὁποῦν ἡ «καρ-σοερί» ἦτο ἀδολοφῶς ἐπιχρυσος, ἐνὸς αἰ κεφαλαί τὸν κοκκίον καὶ δι-άφορα ἄλλα μέρη ἦσαν ἀπὸ μαρμα-ρίνου, τὰ δὲ ἔξωκα ταῖς ταῖς, εἶ-χον κατασκευασθῇ ἀπὸ τὰ ποικτικῶς εἶδη Ἰνδικῶν ξύλων.
— Πρὸ τινὸν ἡμερῶν, τὸ αὐτοκίνητον αὐτὸ ἐστάλη πάλιν εἰς τὴν Βιρμανίαν διὰ νὰ ἐκδοκῆν: εἰς ἀποδοκῆν: ἀναδοκῆν: ἐπιστολῶν, διὰ τὰς ὁποῖας ἐκδοκῆν: ὅχι μόνον μηχανικοὶ αὐτοκί-νητον, ἀλλὰ καὶ χρυσόδοι.
— Ἦδη, περὶ τῆς εἰς τὴν ἐπιστομ-